

ע"פ 36798/04/18 - היתם סבית נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 36798-04-18 סבית נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ערן קוטון

מערער היתם סבית

נגד

משיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: "**בית משפט קמא**") שניתנה בגדרי המ"ש 8560-02-18.

השתלשלות ההליך

2. בתאריך 12.9.17 בסמוך לשעה 21:00, נקלט רכב פרטי בו נהג המערער (להלן: "**הרכב**"), על כביש 75, במהירות של 119 קמ"ש, במקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש בלבד, וזאת באמצעות ממל"ז (להלן: "**המכשיר**") אשר הופעל על ידי שוטר.

כיוון שכך ניתנה למערער הודעת תשלום קנס (להלן גם: "**ההודעה**") על סך 750 ₪, אותו אמור היה לשלם עד לתאריך 11.12.17.

3. בהודעת תשלום הקנס פירט השוטר את הנסיבות המיוחדות של המקרה, תוך התייחסות למקום עמידתו ואופן הפעלת המכשיר, תוך התייחסות לקליטת רכבו של המערער באמצעות המכשיר, תוך התייחסות לנסיעה אחר הרכב, שמירה על קשר עין, עצירה על השול והצגת המהירות והמרחק על צג המכשיר לעיון המערער. בשולי הודעת תשלום הקנס נרשם מפי המערער - "אין לי מה להגיד". בהמשך אישר המערער את קבלת ההודעה בחתימתו. המערער שילם את סכום הקנס בהתאם להודעה.

4. בתאריך 29.1.18 נשלח למערער "תדפיס ניקוד לנהג" מטעם משרד התחבורה. על פי התדפיס, נוכח הרשעתו בעבירה מושא ההודעה, נצברו לחובת המערער 8 נקודות.

בתאריך 21.2.18 חתם המערער על תצהיר לפיו, בין היתר, אמר לו השוטר כי עסקין בדוח "ללא נקודות" ולכן שילם את הקנס שהוטל עליו שכן האמין לשוטר. עוד נטען בתצהיר כי המערער אמר לשוטר שנסע במהירות של 100 קמ"ש ולא יותר. בנוסף נטען כי השוטר לא הציג בפני המערער את המהירות והמרחק על צג המכשיר,

ולא הראה למערער כל נתון מהנתונים אשר פורטו בהודעת תשלום הקנס. המערער אף לא ראה את המכשיר.

לטענת המערער בתצהיר, השוטר ביקש ממנו את רישיונותיו, ניגש לניידת, נותר בה כל העת ובהמשך מסר לו את הודעת תשלום הקנס. כן נטען כי המערער לא היה בגפו על הכביש, בניגוד לאמור בהודעה, שכן היו מספר כלי רכב. לאחר שחלף על פני השוטר, המשיך המערער בנסיעה, ורק לאחר קילומטר וחצי הבהב השוטר עם אורות הניידת ועצרו. על פי התצהיר, נדהם המערער לגלות שבהודעת תשלום הקנס נרשם - "אין לי מה להגיד", בעוד לדבריו שוחח ארוכות עם השוטר ואף הכחיש את המהירות הנטענת, בפרט שנאמר לו שלא נלווה ניקוד לעבירה שביצע. כן הוסברה לו שיטת הניקוד על ידי השוטר.

5. למחרת יום החתימה על התצהיר, בתאריך 22.2.18, למעלה מחמישה חודשים לאחר קבלת ההודעה ולמעלה מחודשים לאחר המועד האחרון לתשלום, הגיש המערער לבית משפט קמא בקשה דחופה להארכת המועד להישפט.

בקשת המערער לפני בית משפט קמא

6. בבקשתו הפנה המערער לתצהיר המפרט לשיטתו היטב את נסיבות האירוע מושא ההודעה ואת הסיבות שהובילוהו לשלם את הקנס שהוטל עליו. לטענתו, נוכח הנסיבות המתוארות מתקיים עיוות דין במקרה דנן היה והרשעתו תיוותר על כנה. נטען כי המערער כופר מכל וכל בביצוע העבירה שיוחסה לו בהודעה ורצונו הוא לקבל את יומו בבית המשפט. נטען כי השוטר שערך את ההודעה הטיח במעמד האירוע במערער כי הוא נסע במהירות, אך המערער הכחיש זאת ואף אמר לשוטר כי הוא טועה. נטען כי בחומר הראיות אין זכר או התייחסות לדברי המערער באירוע. הדברים שנרשמו בהודעה משליכים על מהימנות ואמינות השוטר שערך אותה.

עוד נטען כי קיים ספק ממשי בדבר ביצוע העבירה על ידי המערער, שכן השוטר לא ציין כי שמר על קשר עין רצוף עם רכבו של המערער, לא ציין כי כיוון את המכשיר לנקודת האמצע של הרכב, לא ציין היכן עצר את רכבו של המערער, לא ציין מהו המרחק שנסע בעקבות רכבו של המערער ומה היה מצב התנועה בעת הנסיעה אחריו. בניגוד לרשום בהודעה, השוטר לא הציג את נתוני המדידה לעיני המערער ואף לא את המכשיר. השוטר אף לא ציין מאיזו נקודה עד איזו נקודה חלף על פניו רכבו של המערער ומה המרחק בין שתי הנקודות, תוך התייחסות למצב התנועה מרגע שחלף רכבו של המערער על פניו ועד לרגע עצירתו. השוטר לא ציין כי בדיקת תיאום הכוונות הייתה תקינה ואף תיקן את תאריך האירוע ואת המרחק שהוצג במכשיר.

7. לשיטת המערער, ראוי שבקשה מהסוג הנדון תידון במעמד הצדדים. מקום בוא מוכח כי נגרם עיוות דין יש לאפשר, ולו בשל מראית פני הצדק, את הארכת המועד להישפט, על מנת לאפשר למערער להוכיח את חפותו. על פי הטענה, עיוות הדין במקרה הנוכחי הוא ברור כשמש, שכן אין חולק כי המערער לא ביצע את העבירה.

8. לבקשה שהוגשה לבית משפט קמא, צורף התצהיר שהוזכר לעיל.

בתצהיר הוסיף המערער וציין כי השוטר אמר לו מפורשות שהדוח "ללא נקודות". כן נטען כי בעת העצירה ביקש ממנו השוטר רישיונות, הרישיונות נמסרו לו והמערער המשיך לשבת ברכב. השוטר ניגש לניידת לבדוק את הרישיונות, וכשראה שהשוטר מתעכב יצא מרכבו, ניגש לניידת והבחין שהשוטר החל לרשום את הדוח. הוא שאל את השוטר מדוע החליט לרשום לו דוח והשוטר השיב "אל תדאג זה בלי נקודות". כיוון שלא רצה להתווכח עם השוטר על רישום הדוח וכיוון שנאמר לו שמדובר בדוח ללא נקודות המתין עד קבלת הדוח ולאחר סיום הרישום השוטר אף הסביר לו את שיטת הניקוד. לראשונה שמע המערער מפי עורך דינו כי היה על השוטר להציג בפניו על צג המכשיר את המהירות הנטענת ואת המרחק, אלא שהשוטר לא עשה זאת.

9. הבקשה הוגשה לבית משפט קמא כאמור ביום 22.2.12 וביום 26.2.12 הורה בית משפט קמא למשיבה להגיב לבקשה. לאחר שהמשיבה לא הגיבה לבקשה ביקש המערער מבית משפט קמא למסור החלטתו ללא תגובה.

החלטת בית משפט קמא

10. בהחלטה מפורטת ומנומקת שניתנה ביום 4.4.18 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להאריך את המועד להישפט.

בית משפט קמא ציין כי נקודת המוצא לדיון היא שהמערער שילם את הקנס. לפיכך, על פי חוק, נחשב המערער כמי שהודה בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**תסד"פ**"). החריגים בהקשר זה הם ביטול הקנס על ידי תובע או שבית המשפט החליט לקיים את משפטו, על אף שהודיע באיחור על רצונו להישפט, כאמור בסעיף 230 לחסד"פ.

11. הקווים המנחים למתן אפשרות להישפט באיחור קבועים בסעיף 229(ה) לחסד"פ אליו מפנה סעיף 230 - הבקשה להישפט באיחור הוגשה בשל נסיבות שלא תלויות במערער ומנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה - טענה שלא נטענה בעניינו של המערער; נימוקים מיוחדים אחרים המצדיקים לדעת בית המשפט קיומו של משפט, חרף האיחור שבהגשת הבקשה ותשלום הקנס.

כן הטעים בית משפט קמא כי על פי ההלכה הנוהגת, הארכת מועד לאחר תשלום אינה אפשרית אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן. במקרה הנוכחי לא מצא בית משפט קמא כי מתקיימים אותם נימוקים מיוחדים המצדיקים "החזרת הגלגל לאחור".

המערער טען בבקשה כי לא ידע על אודות הנקודות, אלא שעיון בהודעה שצורפה לבקשה מלמד כי מספר הנקודות לעבירה - 8 רשום במפורש במרכז ההודעה.

12. אשר לכשלים הנטענים, הדגיש בית משפט קמא, שעיון בעותק ההודעה שצורף לבקשה שלפניו, מגלה כי בניגוד לנטען בבקשה, השוטר ציין את הדברים הבאים:

"תוך שמירה על קשר עין עם הרכב"; "קרן הליזר למרכז הרכב"; נסע אחריו עד לעצירתו בשוליים; "הראיתי

לנהג את המהירות והמרחק על צג המכשיר".

אשר לטענות נוספות, נקבע שבעותק הודעה שצורף לבקשה לא נראים תיקונים בתאריך האירוע או במרחק, כפי הנטען. בדיקת תיאום כוונות נרשמת במסמך נלווה (או בחלק אחר של ההודעה), כך שאין ממש בהיעדרה מן ההודעה שצורפה לבקשה. היעדר רישום מרחק נסיעת השוטר אחר רכבו של המערער אינו מצדיק כשלעצמו נקיטה בצעד החריג של השבת הגלגל לאחר והארכת המועד להישפט לאחר שהקנס שולם.

טענות המערער הסותרות לכאורה את האמור בהודעה (אם באשר לרישום תגובתו, אם באשר להצגת המהירות על הצג ואם באשר לרישום הנקודות ועוד), כוחן יפה היה לדיון באשמתו של המערער, באם היה מתקיים משפט, אך אין בכוחן של טענות בדבר אמינות השוטר, כדי להשיב את המבקש מהודייתו בביצוע העבירה.

13. הוסיף בית משפט קמא כי גם בהנחה שהמערער שילם את הקנס במועד האחרון לתשלום (90 ימים מיום ביצוע העבירה - 12.3.17), הרי שהבקשה הוגשה למעלה מחצי שנה לאחר תשלום הקנס ומדובר בשיהוי ניכר אשר יש בו כדי להשפיע.

נוכח כל האמור החליט בית משפט קמא לדחות את בקשת המערער, על אף שהמשיבה לא מסרה תגובתה. זאת מן הטעם שהבקשה אינה מגלה את אותם נימוקים מיוחדים המצדיקים החזרת המערער מהודייתו.

הערעור

14. המערער ממאן להשלים עם החלטת בית משפט קמא.

בהודעת הערעור ציין ב"כ המערער באותיות של קידוש לבנה כי מרשו לא ביצע את העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, הן על פי חומר הראיות והן על פי תצהירו שלא זכה לכל התייחסות על ידי בית משפט קמא.

הוסיף ב"כ המערער וטען כי בית משפט קמא הסתמך בהחלטתו על מסקנות שגויות והתעלם באופן מוחלט מתצהירו המפורט של המערער שצורף לבקשה שהוגשה לפניו. בטעות, כפי הנראה, לא הובא התצהיר לעיני בית משפט קמא, שכן אם היה מתייחס אליו מסקנתו של בית משפט קמא הייתה שונה. האמור בתצהיר הצדיק, לדידו של ב"כ המערער, לכל הפחות קביעת דיון בבקשת המערער וחקירת המערער על תצהירו. נטען כי בהחלטות שונות שניתנו על ידי בתי המשפט, לרבות על ידי בית משפט קמא, ניתן משקל לחשש לקיומו של עיוות דין וכך היה צריך לנהוג אף במקרה דנן.

ב"כ המערער הפנה למספר פסקי דין אשר מצאו לנכון לתת משקל לשיקולי צדק ולחשש לגרימת עיוות דין, על פני העדפת עיקרון סופיות הדיון והליכים פרוצדוראליים.

15. נוכח האמור התבקש בית המשפט לקבל את הערעור ולהורות על הארכת המועד להישפט בהליך מושא הערעור.

16. בדיון חזר ב"כ המערער על טענותיו המפורטות בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא ובהודעת הערעור, והדגיש כי בית משפט קמא טעה לסבור שהבקשה הוגשה לפניו בשיהוי ניכר. זאת שכן ציין בהחלטתו את התאריך 12.3.17 אלא שהעבירה בוצעה לכאורה בתאריך 12.9.17, היינו מחצית השנה מאוחר יותר.

בנוסף הוגש בדיון מסמך אשר לא הוגש לעיון בית משפט קמא, ממנו ביקש המערער להסיק כי השוטר תיקן את המרחק ואת התאריך בדוח הפעלת הממל"ז שערך. לא הוברר מדוע מסמך זה (במ/4) לא צורף לבקשה שהוגשה לבית משפט קמא.

17. ב"כ המערער הגיש לעיון בית המשפט מספר החלטות שניתנו על ידי בית משפט קמא ועל ידי בתי משפט אחרים אשר קיבלו בקשות דומות, עקב חשש לעיוות דין שנגרם לכל אחד מן המבקשים.

18. ככל שלא תתקבל בקשתו, טען ב"כ המערער כי לכל הפחות היה מקום לשמוע את המערער ולקיים דיון בבקשה שהוגשה, בטרם מתן החלטה מבלי שאפילו התקבלה תגובת המשיבה.

19. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור נוכח החלטתו המפורטת והמנומקת של בית משפט קמא ולאור העובדה שלא הוצגה עילה ממשית המצדיקה התערבות באותה החלטה.

דיון והכרעה

20. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי ענייניו של המערער.

כמפורט בהודעה שניתנה למערער, בתאריך 12.9.17 בשעה 21:00 על כביש 75 נהג המערער בדרך שאיננה עירונית עם שטח הפרדה בנוי, בה המהירות המותרת היא 90 קמ"ש במהירות של 119 קמ"ש. המערער נדרש לשלם ₪ 750 ואכן שילם את הסכום. בהינתן כך מוחזק המערער כמי שהודה בעובדות שיוחסו לו בהודעה, הורשע על פיהן ונשא את עונשו.

בנוסף, צוין בהודעה כי המערער הגיע מכיוון יגור בנתיב ימני, בודד לחלוטין, בעוד השוטר עמד סטטי בשול הימני והפעיל את המכשיר מחוץ לניידת, תוך ביצוע הצבעה עם הקרן למרכז הרכב. עוד נרשם כי השוטר נסע אחר הרכב תוך שמירה על קשר עין עד שנעצר בשול והיה לבדו. השוטר הראה למערער את המהירות והמרחק על צג המכשיר ונמסרו לו פרטי העבירה. יוער כי המהירות שהוצגה במכשיר היתה 124 קמ"ש. המערער אמר "אין לי מה להגיד" וחתם בסמוך על אישור קבלת ההודעה.

21. כאמור לעיל, במהלך הדיון, הגיש ב"כ המערער מסמך בדבר הפעלת המכשיר אשר לא הוצג לפני בית משפט קמא, אלא שלא ראיתי כי התיקונים הלכאוריים שנעשו בו משנים באופן מהותי וממשי פרט כלשהו מן האמור בהודעה. על פי המסמך נערכה למכשיר בדיקת תקינות והשוטר הקפיד על כל הנדרש לצורך אמינות הפעלת המכשיר. קטע האכיפה היה מואר בתאורת רחוב והוצגו למערער נתוני המדידה.

22. קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו.

צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראויות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא.

23. סבורני כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא אשר הדגישה כי אין זה המקרה בו הוצגו נימוקים חריגים ומיוחדים המצדיקים לאפשר למערער לחזור בו מהודייתו אשר כאמור מגולמת בתשלום הקנס מכוח חזקה שבדין אשר לצידה היגיון רב.

המערער הרי קיבל את ההודעה מידית מידיו של השוטר. המערער יכול היה לעיין בכל האמור בהודעה ולבחון אף את מספר הנקודות הנלווה לעבירה שביצע. כן רשאי היה שלא לחתום לצד דבריו ולחילופין לבקש לתקן את האמור לכאורה בדבריו או להוסיף עליהם. המערער לא עשה זאת וגם לא זאת. לא לחינם רואים את המערער כמי שהודה במיוחס לו עם תשלום הקנס.

24. אמנם טעה בית משפט קמא בצינו כי העבירה בוצעה בתאריך 12.3.17, אך גם אם לא מדובר ב"שהיו ניכר" עדיין עסקינן בהגשת הבקשה בשהיו אשר לא נמצאה לו כל הצדקה. המערער לא הציג כל הסבר לכך שלא הגיש בקשה להישפט במסגרת המועד הקבוע בחוק, למרות שקיבל את ההודעה על תשלום הקנס לידי.

25. פסיקת בית המשפט העליון עסקה לא פעם בסוגיה שבמחלוקת ואפנה למספר דוגמאות.

א. ברע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (1.5.07) נקבע -

"על הסוגיה חולשות הוראותיו של סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, כמו גם הכללים הנוהגים ברגיל באשר להידרשות מחודשת להרשעה חלוטה בפלילים. אלה גם אלה סוללים בפני אדם, אשר קנס הושת עליו בגין עבירת תעבורה שביצע, לרבות בפני מי ששילם את הקנס, דרכים שונות להתגונן מפני הרשעה או לשנות ממנה. בחלקן, מוגבלת הפעולה בזמן, וזאת משיקולים של סופיות הדין ושל יעילות ההליך. ברם, מקום בו לא ידע ולא יכול היה אדם לדעת כי אישום תלוי ועומד נגדו, עשויה להימצא הצדקה לחריגה מסד זמנים זה".

במקרה הנוכחי, כמפורט לעיל, המערער קיבל את ההודעה לידי ואינו יכול להישמע בטענה כי לא ידע על האישום התלוי ועומד נגדו. הוא אף לא טען זאת. משכך יש לתת משקל ממשי לשיקולי סופיות הדין ויעילות ההליך.

ב. ברע"פ 9540/08 מוסברג נ' מדינת ישראל (8.1.09) נקבע -

"מששולמה הודעת הקנס שהומצאה למבקש, השתכללה הרשעתו בעבירות בהן הואשם. אכן, סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר למשלם הקנס לעתור - אף לאחר ביצוע התשלום - לתובע המשטרתי כדי שתבוטל הודעת הקנס, אולם לשם כך קצב המחוקק פרק זמן של 30 ימים בלבד ממועד המצאתה של ההודעה. המבקש לא פעל במסגרת זמנים זו, ואף לא בגדרי הזמן שהוקצב להגשת ערעור. משכך, נוכח היותה של הרשעת המבקש חלוטה, לא ניתן להשיג עליה באמצעות ערעור, ראשון או שני (רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.5.2007); רע"פ 8927/07 אבו עסב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29.1.2008); רע"פ 7839/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.11.2008)). לשם שלמות התמונה אציין, כי בפסק-דין שפורסם בימים אלה - ובו נדונה השאלה אם ניתן לדחות את הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור בהעדר הצדדים - נקבע כי ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003), לפיה אין מניעה לטפל בבקשה בהסתמך על טיעונים בכתב, עומדת בעינה (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009)). במקרה זה, גם אם אניח כי נפל פגם בהליך בפני בית-משפט השלום, וכי היה מקום לזמן את הצדדים לדיון, הרי שפגם זה בא זה מכבר על תיקונו במסגרת ההליך הנוסף שהתקיים בבית המשפט המחוזי. בית-המשפט קמא שמע את טיעוני המבקש ודחה את בקשתו, ולא נמצאה לי עילה להתערב בהחלטה זו".

הנה כי כן אף בדוננו רופא הפגם הלכאורי בקיום הדיון בערעור הגם שהמערער לא נחקר על תצהירו. אציין בהקשר זה כי איני סבור שלצורך מתן החלטה בבקשה מן הסוג דנן יש מקום לנהל "הליך הוכחות", שעה שהיה בידי המערער זמן די והותר להגיש את בקשתו להישפט אך הוא בחר לשלם את הקנס. המערער מוחזק כאמור כמי שהודה במיוחס לו, הורשע על פי הודאתו ונשא את עונשו. לו היתה בפי המערער טענה עובדתית נקודתית שלא ניתן היה להעלות מידית, לפיה (לדוגמא) לא היה מודע לקיומו של אישום תלוי ועומד, ייתכן והיה מקום לזמנו להיחקר על תצהירו, אך כאמור לא זה המצב.

ג. ברע"פ 7839/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל (10.11.08) נקבע -

"ככל שחפץ המבקש למנוע את הרשעתו או להביא לביטולה, היה עליו לעשות כן בגדרי המועדים שנקבעו לכך בחוק. אמנם כבר נפסק, כי ייתכנו נסיבות בהן תתאפשר סטייה מסדר הזמנים האמור, לרבות מקום בו לא ידע ולא יכול היה הנאשם לדעת כי תלוי ועומד נגדו כתב אישום (רע"פ כוכבי הנ"ל). עם זאת, אין עניינו של המבקש נמנה עם מקרים אלו. המבקש מודע היה לעובדה כי בכלי-הרכב אשר רשומים על שמו נעשה שימוש בידי עובדי החברה וכי דו"חות אשר מתקבלים בחברה בקשר עם השימוש ברכבים אלו, מטופלים ברגיל על-ידי הממונה על צי הרכבים. בנסיבות אלו, תמים דעים אני עם מסקנת בית-המשפט המחוזי, ולפיה האחריות לקיומם של רישום מסודר לעניין השימוש ברכבים, ושל הנחיות מתאימות לעניין הגשת בקשות לביטול הדו"חות, רובצת לפתחו של המבקש. מהבקשה עולה כי אף במקרים דומים בעבר לא הקפיד הממונה על משלוח בקשות הביטול במועד. מכל מקום, בוודאי לא ניתן לומר בנסיבות אלו כי לא יכול היה המבקש לדעת כי תלוי ועומד נגדו כתב

אישום, באופן המצדיק סטייה מהמועדים הקבועים בחוק להגשת בקשה לביטול הדו"חות".

באותו הליך טען המבקש לעיוות דין בכך שהדו"חות שהגיעו למשרדי החברה שהוא בעל מניות בה הועברו לממונה על צי הרכב, מבלי שהמבקש ידע על כך. חרף העובדה שהרכבים רשומים על שמו, בוצעו עבירות התנועה בידי אחרים. משכך, הנחה המבקש את הממונה על כלי-הרכב לפנות למשיבה בבקשה להסב את הדו"חות על שם העובדים. בקשותיו נדחו מהטעם שהוגשו בחלוף המועד הנקוב בחוק ופניות נוספות מטעם המבקש בעניין זה נדחו אף הן.

ד. לאחרונה נקבע ברע"פ 4122/17 אדרי נ' מדינת ישראל (22.4.18) -

"מסקנתן של הערכאות הקודמות כי הנימוקים שהמבקש העלה כהסבר לאי הגשת הבקשה להישפט במועדה, אינם מצדיקים את אי-עמידתו במועד - מקובלת עליי. הטעמים שבגינם המבקש טוען שיש לאפשר לו להגיש בקשה להישפט תוך חריגה מהמועדים הקבועים לשם כך בחוק, אינם מצביעים על נסיבות שהיו מעבר לשליטתו של המבקש ואשר מצדיקים חריגה מן המועדים הקבועים בחוק".

באותו הליך טען המבקש כי הדוח אבד לו ועיכובים שונים מנעו ממנו להגיש את בקשתו להישפט במועד, בין היתר בשל חגים וחופשות. כן טען כי שוטר התנועה שמסר לידיו את הדוח סילף את דבריו והוא אף מחזיק בידו תמלול של שיחתו עם השוטר המוכיחה את טענותיו. המבקש טען, כמו המערער בעניינו, כי דחיית בקשתו להארכת המועד להישפט מנימוקים פרוצדוראליים, איננה מוצדקת.

26. לסיום אציין שעיינתי בהחלטות השונות אשר הגיש ב"כ המערער במהלך הדיון, אך עניין בנסיבות שאינן דומות לנסיבות מושא ההליך הנוכחי.

משאלו פני הדברים, אינני סבור כי נפל פגם בהחלטתו של בית משפט קמא ואין בידי להיעתר לערעור.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהיעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, י"ז סיוון תשע"ח, 31 מאי 2018, בהעדר הצדדים.